

Είμαστε τελικά αυτό που θα γίνουμε...

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο ρυθμός της καθημερινότητας κατακτιέται δυστυχώς από μία γκρίζα μουντίλα. Οι άνθρωποι χάνουν την πνευματική τους σπιρτάδα και ξεθωριασμένοι κινούνται μέσα στις επιθυμίες και τα πάθη τους.

Ζωή και θάνατος διαδέχονται τα ερωτήματα περί θανάτου και ζωής. Όλοι αγωνιούν αλλά συγχρόνως μένουν και αναίσθητοι μπροστά στην αιωνιότητα. Οι ψυχές ρυμουλκούν το παρελθόν των λαθών χωρίς να θέλουν να το απολέσουν, λες και έχουν μία εξάρτηση απ' αυτό.

Είναι φοβερό να βλέπει κανείς ανθρώπους οι οποίοι ζουν το «τώρα» χωρίς να θέλουν να ξεφύγουν από το παρελθόν τους. Είναι λυπηρό να συναντάς ανθρώπους οι οποίοι φέρουν τα στίγματα της αμαρτίας πάνω τους χωρίς να νιώθουν την ανάγκη για κάθαρση.

Η κοινωνία της ηδονής δυστυχώς δεν αφήνει περιθώρια για μετάνοια, δεν αφήνει να ξεφύγει κάποιος υπόδικος της αμαρτίας. Τους θέλει όλους δικούς της. Θέλει όλοι να ζούνε χωρίς να σκέφτονται ότι υπάρχει και άλλος τρόπος ζωής.

Η κοινωνία του «εγώ» μας μετατρέπει σίγα σιγά σε ανδρείκελά της. Όλα μεταβάλλονται προς το αφύσικο, αν και προβάλλονται φυσιολογικά.

Ακόμα και μέσα στους κόλπους της Εκκλησίας υπάρχει μεγάλη αλλοίωση. Υπάρχει συνεχώς μία μιζέρια, κατάκριση, επιδειξιμανία, ρηχότητα. Άνθρωποι οι οποίοι στο όνομα του Χριστού διδάσκουν και κηρύττουν προκαλούν ταραχή, σύγχυση, λογισμούς, διαβολή, προσπαθώντας με αυτόν τον τρόπο να κρατηθούν στο προσκήνιο, αντί να μεταδίδουν ειρήνη, πραότητα, μετάνοια και συγχωρετικότητα.

Υπάρχουν ακόμα και οι χριστιανοί που συμμετέχουν στην μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας χωρίς όμως συναίσθηση. Δηλαδή συμμετέχουν από συνήθεια, λόγω «παράδοσης» χωρίς να συναισθάνονται τι κάνουν και που συμμετέχουν.

Βεβαίως υπάρχουν και άνθρωποι που όντως ζουν εν Χριστώ και μαρτυρούν με την παρουσία τους την Αλήθεια. Άνθρωποι που ίσως δεν τους υπολογίζουμε. Ταπεινοί χριστιανοί που ζούνε μέσα στην υπακοή, στην ταπείνωση και στην αγάπη. Αυτοί είναι οι γνήσιοι εκφραστές της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος μέσα στον κόσμο, κι αν μην κατέχουν κάποια θεσμική θέση μέσα στην Εκκλησία, κι αν περιφρονούνται από τους οφικιάλιους, κι αν θεωρούνται μωροί και «μικροί».

Είναι αλήθεια ότι ιδιαιτέρως οι ρασοφόροι πέφτουν στον μεγάλο πειρασμό της έπαρσης και της «πνευματικής διαστροφής» όμως συγχρόνως πάλι από την τάξη των μοναχών και κληρικών αναδύονται μεγάλα γνήσια πνευματικά αναστήματα.

Κλήρος και λαός πολλές φορές ζει μέσα στην Εκκλησία σε μία υποβόσκουσα πνευματική νωθρότητα η οποία έχει ως αποτέλεσμα της ολέθρια αποξένωση από την γνησιότητα της Πίστεως και την δυναμική του «κατ'είκόνα και καθ'ομοίωση». Ο κόσμος της φθοράς και της πτώσης δυστυχώς φαίνεται ισχυρός όσο ποτέ. Όπου όμως το κακό φάνηκε στο αληθινά τρομακτικό του μέγεθος, εκεί η Χάρης του Θεού το υπερκάλυψε. «Ού δε επλεόνασεν η αμαρτία, υπερεπερίσσευσεν η χάρις» (Ρωμ. 5,20).

Η Αλήθεια διώκεται από εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς.

Τους εξωτερικούς εχθρούς της Εκκλησίας εύκολα κάποιος μπορεί να τους εντοπίσει, όμως οι εσωτερικοί είναι πιο επικίνδυνοι διότι φορούν το προσωπείο της ευλάβεια, της ευσέβειας και του ζήλου.

Δυστυχώς πολύ εύκολα κάνουμε διαχωρισμούς μεταξύ των ανθρώπων, μεταξύ ηθικών και ανήθικων, μεταξύ καλών και κακών με βάση κάποιους δικούς μας ηθικούς κανόνες. Όμως αυτός ο διαχωρισμός είναι επιφανειακός, πρόχειρος και επιπόλαιος. Με βάση το πνεύμα των Πατέρων οι άνθρωποι διακρίνονται σε πνευματικά ασθενείς, σε θεραπευομένους και σε θεραπευμένους.

Με αυτό το σκεπτικό λοιπόν θα πρέπει να αντιμετωπίζουμε τους άλλους, σαν αδελφούς που βρίσκονται σε ασθένεια, σε στάδιο θεραπείας και όχι σαν εχθρούς που πρέπει να ελέγξουμε, να συντρίψουμε και να αφανίσουμε.

Το θέμα είναι κατά πόσο εμείς, οι χριστιανοί του σήμερα έχουμε συναίσθηση της ιδιότητάς μας αλλά και των δυνατοτήτων που μας χαρίζονται δια μέσου του

μυστηριακού τρόπου της Εκκλησίας του Χριστού.

Ο χριστιανός του σήμερα καλείται να δώσει την μαρτυρία της Αγάπης. Καλείται να αγαπήσει τον πλησίον του με την προοπτική της δικής του θεραπείας και της θεραπείας του άλλου.

Η Εκκλησία σαν μάνα αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους που προστρέχουν σ' αυτήν. Δεν έχουμε λοιπόν δικαίωμα εμείς «οι άνθρωποι της Εκκλησίας» να τους αποκλείουμε, διότι ομοιάζουμε με εκείνους τους Φαρισαίους τους οποίους έλεγξε ο Κύριος λέγοντας: «Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι κλείετε την βασιλείαν των ουρανών έμπροσθεν των ανθρώπων· υμείς γαρ ουκ εισέρχεσθε, ουδέ τους εισερχομένους αφήτετε εισελθείν» (Ματθ. 23,14).

Είναι χρέος όλων μας να δείξουμε την πόρτα της μετάνοιας σε όλους τους συνανθρώπους μας που με αγωνία αναζητούν λύτρωση από το σκοτάδι της οδύνης που συνοδεύει την πνευματική κατάπτωση.

Η Εκκλησία είναι νοσοκομείο μέσα στο οποίο καλούμαστε να θεραπευτούμε και συγχρόνως να στηρίξουμε τους αδελφούς μας που ίσως πάσχουν από βαρύτερες ασθένειες. «Όφείλομεν δέ ήμεϊς οί δυνατοί τὰ άσθενήματα τών άδυνάτων βαστάζειν»(Ρωμ.15,1).

Ο χριστιανός είναι ο ταπεινός άνθρωπος. Ο άνθρωπος που τρέχει να βοηθήσει τον άλλον όχι γιατί νομίζει ότι είναι κάποιος ικανός και άξιος, αλλά διότι αγαπά.

Πάντοτε η Εκκλησία διαμέσου των Αγίων της μας καλεί να ξεπεράσουμε τις μικρότητες της καθημερινότητας, τις κατακρίσεις, τον εγωισμό και να αγγίξουμε τις ηλιαχτίδες της συγχώρεσης, της χαράς, της ειρήνης και της αγάπης.

Όλα όσα κάνουμε σ' αυτόν τον κόσμο έχουν αντίκτυπο αιώνιο. Είναι λάθος να επενδύουμε στο μέλλον μας για να αρχίσουμε την εσωτερική μας μεταμόρφωση και την προσφορά μας στην μεταμόρφωση του κόσμου. Το μέλλον μας δεν υπάρχει για να επενδύουμε σ' αυτό. Το «τώρα» μας υπάρχει και διαμορφώνει το αιώνιό μας. Είμαστε τελικά αυτό που θα γίνουμε. Το τι θα γίνουμε όμως είναι αυτό το «τώρα» που επιλέγουμε.

αρχιμ.Πάυλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr